

[Stavad]

skaberne, så vi kan få en forklaring på, hvorfor de danske forbrugere skal betale en pris eksklusive afgifterne, der ligger 20 og 30 pct. over det, man betaler for en nøjagtigt tilsvarende vare på den anden side af grænsen.

Jeg synes godt, vi her fra Folketinget og det danske erhvervsliv i fællesskab kan sige, at hvis vi skal løse de problemer, som vi vitterlig har i forhold til grænsehandelen, er det ikke bare noget, vi kan løse i Folketinget, men må løse i et samspil med vores erhvervsliv, hvor også erhvervslivet må påtage sig deres andel af opgaven og sørge for, at de danske avancer ikke overstiger de avancer, man ser syd for grænsen.

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiet vil være enig med Socialdemokratiet og de fleste andre partier her i salen, når vi nu skal stemme ja til dette forslag. Fremskridtspartiet er også enig med Socialdemokratiet og formentlig også med de fleste partier her i salen om, at der er grund til at være bekymret vedrørende området, og at vi bestemt ikke, fordi vi stemmer ja til disse 397 millioner kroners afgiftslettelse, eller hvor meget det nu bliver til, derigennem opnår at løse alle problemer vedrørende grænsehandelen. Derfor er vi altså et stykke af vejen enig i det, vi lige har hørt fra hr. Stavads side. Vi er da i og for sig også enige i, at man, som hr. Stavad gør, skal begynde at spørge sig selv, hvorfor der stadig vil tilbagestå alvorlige problemer. Her tror jeg nok, at hr. Stavad ikke fandt løsningen. Han søgte at finde en syndebug, men svaret på, hvorfor der stadig vil være alvorlige problemer, er jo, at dette Folketing heller ikke på dette område har været til i tide at drive til at lave en langsigtet politik. Det siger sig selv, at vi, da vi meldte os ind i EF ved folkeafstemningen i oktober 1972, skulle være begyndt at tilpasse vore afgifter efter EF-niveau og ned igennem 1970'erne og 1980'erne have ført en politik, der gik i den retning. I stedet for har man fortrinsvis under socialdemokratisk ledelse – men vi kender da også både julepakke og påskepiske og pinsesadisme og lign. fra den nuværende regerings side – ført en politik, der har ført til, at afgifterne er blevet forskellige. Her har Fremskridtspartiet advaret hver evig eneste gang ved disse tyve lejligheder om, at det kan ikke nytte noget at tro, at lille Danmark kan føre en afgiftspolitik, der er så forskellig fra det land, som vi jo, når man ser på

en globus, kun er en næsevorte på, nemlig Vesttyskland, og så kan man lide det eller ikke lide det.

Fremskridtspartiet har ikke blot strittet imod, at Socialdemokrater og regering i uskøn forening har forværret problemerne på dette område igennem de over 16 år, der er gået siden oktoberafstemningen i 1972. Vi har også påvist, hvad der skulle have været gjort. For bare at tage fra de sidste par år havde vi den 10. marts 1987 en debat her i Folketinget om, hvordan vi nu langsigtet skulle tilrettelægge disse ting.

Det er virkelig til at blive fornuftig af både for hr. Stavad og for de andre ikkefremskridtspartier her i Folketinget at læse i den debat, hvordan man var så selvklog og nationalt selvglad fra alle sider og sagde, at Danmark fastlægger suverænt sin egen afgiftspolitik, og at vi kan være flintrende ligeglade med, hvad man gør i omverdenen. Omverdenen må have lov til at indrette sine afgifter, som Danmark har gjort det, men under alle omstændigheder er vi fløjtende ligeglade med det.

Hvis man i stedet for havde lyttet til Fremskridtspartiet, f.eks. hin 10. marts 1987, havde hr. Stavad og andre ikke haft nogen grund til at være bekymret i dag. Hvis man så i hvert tilfælde, da man fik chancen for at genoprette det, havde fulgt Fremskridtspartiets oplæg til finansloven for 1988, hvor vi i november 1987 sagde, at vi nu skal afsætte 9 mia. kr. allerede i 1988 til at klare dette problem her! Men hvad ville regeringen dengang? Den ville bare rende hen for at få hr. Stavads og de andre Socialdemokraters møgbeskidte fingeraftryk på finansloven for 1988 med det resultat, at man altså heller ikke fik gjort noget, dengang Fremskridtspartiet råbte op. Så kommer Fremskridtspartiets sparekatalog fra oktober måned 1988, der siger, at nu skal vi lave en 4-årig plan, hvor vi afsætter 9 mia. kr. om året til at klare dette, så vi dækker valgperioden, til vi skal til valg igen engang i foråret 1992.

Regeringen foretrækker bare at springe fra tue til tue, som dette forslag er et af de mange eksempler på, i stedet for at lave en samlet politisk løsning med det brede flertal på 99 mandater, som står bag ved den nuværende regering ifølge erklæringerne til dronningen. Men man er flintrende ligeglade, og derfor kommer hr. Stavads bekyrninger.